

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Čerensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dári na Samostan za našo Slovensko Krajino :

Dohodki od Marijinoga Lista 2931 K 46 f. Interesž zádñji od teh penez 23 K 62 f., Serec Anton z Szombathelya 3 K, Edšidt Števan z Giderovec 100 K, Klekl Jožef z Čerenovec 3417 K 34 f, Kozár Anton z Satahovec 2 K, Celec Števan z Črnc 1 K, Edšidt Jožef z Giderovec 5 K, Žerdén Števan z Velke Polane 1 K, Kreslin Maria z Dolnje Bistrice 10 K, Štimec Jüri z Srednje Bistrice 5 K, Leitman Jüri z Kotoribe 5 K, Odaja pohižtva na küplenom Krajnškom imánji 899 K 50 f, Krenus Ivan z Beltinec 4 K, Krenus Jožef z Beltinec 10 K, Lonc Maria z Čerenovec 10 K, Čačič Jožef z Čerenovec 5 K, Samostan z Celja 1,60 K, Rožman Jožef z Gráca 10 K, Dolnje-Lendavski Slovenci 2 K, Čahuk Maria z Martjánec 1 K, Kolenko Jožef z Dolnje Bistrice 2 K, Küzmič Matjaš z Štrigove 1 K, Donša Kata z Martjánec 1 K, Knežič Maria z Martjanec 1 K, Vass Ána z Martjanec 2 K, Lonc Maria z Dolnje Bistrice 1 K, Horváth Kata z Hotize 2 K. Vküp 7459 K 52 f.

Dári na Misijone :

Hanc Jula z Žiškov 1 K. Žálig Anton z Čerenovec 40 f. Cigán Matjaš z Žiškov 1 K, Dolnje-Lendavski Slovenci 6 K, N. N. 1 K. Vküp : 9 K 40. Julija 14-ga odposlano na sálezianske misione.

Na veržejski Samostan :

Dolnje-Lendavski slovenci 4 K, N. N. 1 K. Vküp : 5 K. Odposláno julija 14-ga.

Popolni odpüstki.

Za tretji réd : augušta 12, (odvéza) 15, (odvéza) 16, (dvoji i odvéza) 19, 25, (odvéza.) Septembra 4., 8-ga (odvéza).

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŹNA GOPSA VOGRSKA — POBOŹEN MESEĀEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŹEF

plebanoŃ na pokoji v Ārensovcih. **Cserföld** (Zalamegye).

Z dovoljenjom viŃeŃnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice 1. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglaŃenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, Ńteri den je te poboŹen list prviĀ slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

VelikameŃa.

Dnes maticérkev obhāja smrt i z dŹŃov-telom v nebo idenje Marijino. MŹdimo se mi tŹdi pri teh dogodkah. Prijetna je bila Marijina smrt, ár je nikaj ne trpela! Vse boleĀine i slabosti, ves strah, ki se ponávla v zadnji

vöraj, vse to je nasledek poprijetnoga greha, kaštiga so za greh, štero more pláčati vsaki človek. Marija pa ne bila nigdár niti v dotiki s poprijetja grehom, zato je tüdi ne trpela na naslédki greha. Ona je mrla, ali ne tak kak drügi lüdje. Smrt ne prišla za volo telovne slabosti, ali zavolo starosti, tüdi njoj pozročila ne nikši bolečin; njena smrt je bila ločitev düše od tela, ki se je zvršila iz najslájše lübezni do Boga. Marija ne bila v zadnjoj vöri slaba, ne mela smrtnoga znojja; njeno lice je bilo vesélo i jasno kak sunce, oznanüvalo je vsem nazočim najslajši mir v srci, šteromi je lübezen boža še teliko vdárcov dopüstila, keliko je bilo potrebno za tisti hip, šteroga je Marija že naprej znála, gda de zapüstila düša njeno telo.

Ona ne najšla nikaj, kaj bi jo moglo žalostiti. Kaj bi moglo njo strašiti pred smrtjov? Lehko pogléd nazaj v življenje, ali pogléd na teliko milosti, ali večni sodnik? Marija je lahko brez skrbi glédala nezaj na svoje življenje, vej je bilo brezi vsakoga zamázka; njeno življenje je bilo čisto, sveto i popolno, življenje ki je zaslüžilo neskončno pláčo. Boži milost je gotovo ne nišče teliko sprejeo kak ona; ali ona je pa njé tüdi vse dobro hasnüvala. Mariji so bilé doblene milosti v tolažbo, ár je je dobro hasnüvala. Ali bi jo strašo večni sodnik? Sodnik je bio njeni lastiven Sin, šteroga je skrbno zgojila. Nigdár ga ne zapüstila, srčno ga je lübila i nasledüvala do križa. Kaj náj bi teda Marijo pri ločitvi žalostilo? Morebit tisto kaj nas lüdi? Ja lüdjé se bojijo smrti, ár je ta loči od bogástva i vesélja, od časti i slave; ár jih loči od tela, štero njim je bilo škér nasládnosti ár jih loči od sveta, v šterom so najšli vso svojo srečo. Pri Mariji pa vse toga ne bilo. Ona ne mela skuz za svetom, nikše navezanosti na svet i nikšega vesélja v sveti. Zapüstila ne nikšega imánja, ár je bila vedno sirmaška; nikše časti, ár je je ne od sveta prejela; nikše

zveze z ljudmi, ár je bila navezana samo na Bogá; ves njéni kinč so bila nebésa, kjer je mela svoje srcé — teda se je brez skrbi sveta ločila, ar nikaj ne bilo na njem, kaj bi ljubila. O kak blažena smrt!

Marija je najšla pri svojoj smrti vse, ka jo je moglo tolážiti i veseliti. Nikaj nas v smrti ne de bole veselilo, kak to, da smo spunjávali svoje stanovske dužnosti, da smo si pridobili veliko zaslug i jakosti. I to veselje je mela Marija v popolnoj meri. Nikše dužnosti v njenom stani ne bilo, štere ne bi spunila pupunoma, od tistih dužnosti, štere je mela proti starišom, do tistih, štere je mela kak mati Sina božega; i vse te dužnosti je Marija spunila pupunoma, iz najčistejšega namena, iz svete lübezni do Boga. Ka naj právim šele od njé jákosti? Šteri človek na zemli je meo gda teliko i takše jakosti? Njoj ne falila nikša krepost, štero more meti čista dūša. I vse te kreposti je mela ona v pupunoj meri. Kakše je bilo šele njeno zašlüženje, ár je bila njena lübezen tak neizreklivo velika. Ali ne teda najšla Marija pri svojoj smrti vsega, ka jo je moglo razveseliti?

Marija je mrla i je bila vzéta v nebésa. Apoštolje so pokopali njeno telo. Ali kaj se je zgodilo z tem telom? Bi ono tüdi moglo postati dedščina črvov i prhnobe, kak pravi Job? Bi to telo ki je nosilo Sina božega, postalo prah i pepeo? Ne, zaistino se ne spodobilo, da bi mati tistoga, ki je vstajenje i življenje, preminolo. Ona je ležala ovak v grobi, nego, le nekaj vör; kjer najdejo drügi lüdje konec svoje slave, tam je Marija naišla šele začétek. Njeno telo je bilo obdáno z novim življenjom, nova moč jo je obsenčala, svetlost veličanstva jo je obdala i svetla kak sunce se je zdignola iz skuzne doline iz temnoga groba skoz oblakov z nebeske višave. To je bilo prvo plačilo z šterim je Bog pláčao njene jákosti, potom jo je vzeo v izpremenjenim telom k sebi. Što bi popisao te slovesen sprevod, té veličánstni prihod Marijin

v nebésa? Vsi kori angelov so njoj prišli proti, vráta nebeška so se odprla i med rajskim spevanjom je prišla Marija v vsej svojoj lepoti v nebo. Tam jo je sprejeo Bog Oča kak svojo hčér, Bog Sin jo je pozdravo kak svojo mater i Bog sveti Düh kak svojo zaročnico. Kakše je bilo veselje v nebesah! Kerubi i serafi so jo slavili za volo lübezni, v šteroj je gorela; vse vrste zveličani so se njoj vklanjale, i svetniki so jo častili kak svojo kralico.

O, kakša čüstva so te prehodila srcé Marijino, gda je stala pred obličjom božim, gda je bila v morji vse sreče! Zveličiteo jo je kronao s kronov večnoga plačila. To je bilo vse veličastnejše, kak čtemo od Šalamonove materé. Gda je Šalamon zagledno svojo mater, je stano i jo posado na prelepi prestol. Pri Mariji se je to vse veličastnejše zvršilo. Ona je zasedla prestol večne slave za svoje kreposti i vrline. Postala je priprošnica za vse človeštvo, prebežališče grešnikov.

Najponižnejše Srce Jezušovo.

Vse stopnje njegovoga očivesnoga življenja, njegovo včenjé, so nam zapüstile sled genlive poniznosti, vej so bile stopnje, po šterih je hodo Agjniec Boži — poniznost sama.

To se je vidlo včasi v začetki. Tam pri Jordani si je pridobo že tri vučenike Jánoša, Andraša i brata njegovoga, Petra. Med potjov proti Galileji si je privzeo ešče Filipa. Té je šo včasi pravit svojimi prijateli Natanaeli, da je naišeo Mešiáša, Jezuš da je z Nazareta. Natanael nikak zaničljivo odgovori: »Iz Nazareta? Ali more iz Nazareta kaj dobrega priti?« Vsega vidoči Jezuš je bár za takši odgovor dobro znao, pa se denok

nikaj ne razžaljenoga čüto, rávno za volo svoje nebeske poniznosti si je tak zaničevano mesto za svoje vno-goletno prebivanje zvoló.

Üda se njemi Natanael približa, njemi nikaj na oči ne meče, liki ga šče pohváli: »Ovo to je pravi Izraelec, v šterom ne jálnosti, mož šteri prav od srca govori kaj misli.« Prvi je bio, ki je na Jezušovom potüvanji zaničlivo od njega govoro — i ponizno Srcé si ga zvoli za apoštola. Naskori zatém so ga prišli Ivanovi vučenicje pitat, či je on Mešiaš, ali náj drügoga čakajo. Njim ne narávnost odgovoro, i ne popisávaeo svoje bože mogočnosti; od svoje peršone ne omeno, le na svoja dela jih zaverné.

Tüdi je ne rad od svoje peršone govoro, ogibao se je povsod hvále i sam je pravo, da ne išče svoje časti. -- Üda so ga lüdje šteli postaviti za krála — se njim je skrio; gda so ga pa zaničevali, je ostano i ponizno prenášao. Šterim je čüdne dobrote delio, celo obsedeni, so oznanüvali njegovo slavo, on njim je pa velo mučati; zasramovánje je pa ponizno poslušáo. Vsakomi tüdi náj bole nizkomi je bio prijazen i dobrotliv, i rávno do nizkih i sirmaških šče bole. Üda je prišeo v Kafarnaum, ne šo v hišo imenitni, liki njegove prve stopnje so bilé na morsko bregovje, — k trpečim delavnim ribičom. Tüdi svoje vučenike i apoštole si je zébráo z delavskoga stána. Sam se je šteo nájnižje vrste lüdem računati, ár brezi lastivnoga premoženja od álmoštva živo, ár ne meo teliko svojega, kam bi glavo naslono.

Šče posebno pa se njegova poniznost na zádne pokázala. Poglednimo ga pri zádnoj večérji v tistom slovesnom hipi, gda je slovo jemáo od svojih. Srčno vesélje razodevle, da má priliko ešče z apoštoli jesti vüzemskoga ágnjeca — tüdi z Judašom; ponizno njim dvori, vsem — tüdi izodávci. Zatém stane od stola, zgornjo

obleko sleče, prepáše se, posodo vodé v zeme v roke, — ka misli delati? O pogledni čüdo: nebeski Křáo, pred šterim kerubini i serafini trepečejo, poklekne pred Petra i njemi začne nogé prati i vednako vsem drüгим. Potom páli séde za stol i razlága, zakaj je to včino. O premilo Srcé! ali je istina trbelo razlagati to djánje, ali smo istina tak trdi, da nam ne zadosta le glédati, liki nam moreš šče z rečjov povedati: Zgléd nájvékše poniznosti sem vam zapüsto, da tüdi vi tak delaje.

Pa to še ne vse, še nikaj veličastnejšega se zgodi pri zádnoj večérji. O angelje boži pridite z nebés glédati i slavit vednako, šče vékšo čüdo bože poniznosti, kak ste ga z trepetanjom oznanüvali prvo božično noč v Betlehemu. Tam se je grešnomi sveti pokázao Zveličiteo v podobi slaboga jokajočega deteta, ali ovo, tü pa zakrije božo i človečo naturo v podobe krüha i vina, i tak skriti šče ostati med nami do sodnjega dnéva. O angelske trume, molite i slavite novo čüdo bože poniznosti v presvétom Rešnom Teli; kak nigda nad Betlehemom, zaspevlite tüdi nad Jeruzalemom, nad hižov, kje so apoštolje z Jezušom zbráni pri zádnoj večérji: »Gloria in excelsis Deo!« Dika Bogi na visini i mir lüdém na zemli. Jezuš je tak rekoč na novo rojen: v nezdatni podobah krüha i vina, v neskončanoj poniznosti šče živetí med nami v vsakom šče tak zapüščenom kráji! I celo zavžiti se dá vsakomi brez razložka stána, što šče. Ali ne čütiš tüdi ti drági čtevec, da nam v tebernaklni ešče nájhole glasno velí Jezušovo Srcé: »Včíte se od mene, jaz sem krotek i iz srca ponizen« ?

Poglednimo šče na zádne korono Jezusove poniznosti na Kalvariji, gde visi i mira na sramotnom križi med dvema razbojnikoma!

Tüdi nam ne trbé dugše razláge, sam pogléd na mirajočega Agnjeca Božega že vse pové. »Ponizo je

sam sebe, ár je bio pokoren do smrti, smrti pa na križi« (Fil. 2, 8.)

Pa tüdi z rečjov nam je Jezuš Kristuš pri vnoгих prilikah pokazao, kak jáko njegovo Srcé lübi poniznost. Tak je v »predgi na gori« v šteroj nam je nebeski vučenik prvič sküпно razlagao glavne dužnosti krščánstva, včasi prva reč: »Blaženi so siromacje v dühi ár njih je nebesko kralstvo.« Siromacje v dühi so pa po razlaganji cerkveni vučenikov rávno ponizni. Ali njemi neso teda ponizni nájbole pri srci, ár njim pred vsemi drügimi nebesko kralstvo obeče? Rávno té návuk je z drügimi rečmi šče večkrát ponávlao. »Zaistino vam povem, či se nepobolšate, i ne bodete kak deca, ne pridete v nebesko králestvo.« Pri tej prilikah je ponavlaol: »Što se zvisi, bo ponizán; što se pa ponizi, bo povišan.« I sploh mi ne niedna jákost znána, da bi jo Jezuš telikokrat prepোরáčajao kak poniznost.

Poniznosti nas vči, gda nas prepričuje, da sami iz sebe nikaj nesmo i nikaj ne moremo: »Što zmed vas more z svojov skrbjov pridjati le eden lakét k svojoj dugosti?« (Mat 6, 27.) I na drügom kráji »Jaz sem vinski trs, vi pa mladike. Što vmeni ostáne i jaz v njem, tisti prinesé obilno sadü; ár brezi méne nikaj ne morete včiniti«. (Jan. 15.)

Poniznosti nas vči, gda nam prepovedá vle, náj ne iščemo hvale pri lüdstvi. »Gda se postite se ne delajte žalostni, kak skažlivci; mážejo naimre svoje obráze, da bi lüdjé vidili ka se postijo. Zaistino vam povém, prijéli so svoje plačilo. . . Gda álmoštvo dávleš, ne trobi pred sebov, kak skažlivci delajo po shodnicah i po trgi, da bi bili od lüdstva hváljeni. Gda álmoštvo dávleš, náj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica. . . I gda molite, ne bodite kak skažlivci, šteri radi v shodnicah i na vogli potov stojijo i molijo, da bi je lüdjé vidili.« itd.

Poniznosti nas vči, gda nam veli, naj se odpovemo

vsemi štimanji i časti lakovnosti : »Vse kakoli vam velijo (pisačje i farizej,) spunite i včinite, po njuvih delaj pa nigdár ne delajte. Vsa svoja dela činijo, da bi jih ljudjé gledali ; delajo si naimre širše listke i vékše robe v krili. I májo radi prva mesta pri večérjaj i prve stoce v shodnicah i pozdravljanja na trgi i da njim ljudjé pravijo : vučiteo. Vi pa se ne dajte vučitelja imenüvati, zakaj eden je vaš vučiteo, vi vsi ste pa bratje« (Mat. 23.)

Poniznosti nas vči, ár posebno tistim, štere je Bog postavo nad drüge, preporuča ponizno prilüdnost : »Znajte, da poglavarje narodov gospodüjejo črez nje, i šteri so vékši, jih májo v oblasti. Med vami pa ne bodi tak ; liki šteri šče med vami vékši biti, naj bo vas služabnik. I šteri šče med vami prvi biti, naj bo vaš hlápec. Ravno kak Sin človeči ne prišeo da bi se njemi dvorilo, liki da bi on dvoro«. (Mat. 20.)

Poniznosti nas vči, ár želé, da vse lastivno dopadenje zavolo dobri del hitro v sebi zadüšimo : »Či ste tüdi vse včinoli ka vam je zapovedano, teda pravite : nevredni hlápci smo, ár smo včinoli le to, kaj smo dužni včiniti«.

Znam, da to šče ne vse, ka se da povedati od prevelike poniznosti, štera se razodevle v Jezušovem obnášanji i govorenji, vendar vüпам, da ti bo že teliko pripomoglo, da si bo pridoče bole prizadevao za jakost, ki je Jezušovomi Srci tak lüba, i tebi tak jáko potrebna. Zgodovina kaže i skušnja vči, da je v gizdosti pogüba, v poniznosti je rešenje.

Angelje so šteli v svojoj gizdosti biti Bogi jednáki i sünjeni so bili z visoki nebés v strašno peklensko globočino. Adam i Eva zapelana po šatani, sta tüdi štela teliko biti kak Bog i v toj prevzetnosti sta zablodila v strašni jaj i za sebov sta v nesrečo potégnola ves človeči narod.

I kaj včini Sin Boži ? Kak se vsmili nevolnoga človeštva ? Vidi se mi, tak da bi šteo govoriti :

»Jaz sem kriv, da moj Oča z gūbi teliko svojih stvari. Angelje so šteli meni jednaki biti pa so se pogūbili; človek jih je nasledūvao pa je celi človeči národ v nesrečo zapelao, ár je tūdi šteo meni jednaki biti. Vse mi je nevoščeno i ščé meni jednako biti. Naj njim bode, sám jih ščém pozvati, njim ščém celo zapovedati, da naj bodo meni jednaki. V takšoj podobi se njim bom pokazao, da od zdaj naprej ne de nižče pogūbleni, što šče meni jednaki postati, liki vsaki de zveličan. Tak bi si mislo — je govoro Sin Boži, prišeo je na svejt, sprejeo našo podobo človečo naturo, vsemi lūdstvi se je za zgléd postavio i zdaj nam kaže svoje Srcé, ár nas vse zové, da bodimo njemi jednaki rekoč:

»Včíte se od mene, ár jas sem krotek i iz srca ponizen!«

Sveta Monika.

Nezmerna žalost je popadnola Monike srcé, gda je siná od sébe odtrgnjenoga vidla. Včasi bi rada za njim šla, samo kak, da nema penez pa nega ladje, štera bi tam tá mela pot zravnáno. Tak je štimala, ka se njoj srcé razpoči od té strašne žalosti, z milim jočom napuni celo krajino, hodi kre brega 'gor pa doli tak, či ne bi bila pri právoj pámeti.

Augustin je tūdi samo zdaj prečūto, ka je včino, da mater tak hūdo povrgao. V svojem listi se spomené od toga greha, gda etak skriči gori: »Zapelao sam mater, svojo dobro mater, o Bog moj, pa si mi ti záto té veliki greh tūdi odpūsto!«

Monika se stem nazáj povrné na v svoj dom, v Thagasto, naj moli tem bole goréče za svojega nevernoga siná, dokeč jo Bog ne pomore, ka bi šla za njim.

Augustin 383-ga leta tak na jésen je prišao v Rim. V Rimi je pa te že tūdi jáko razširjena bila kriva vera manikhejcov. On na velko nesrečo svojo pri ednom manikhejci zeme stan. Čirávno, ka je on že ne držao té krive vere, od naslednikov njénih se li ne šteo z cela odtrgnoti, z drūgi kraj je pa to njemi samo na hasek bilo, ár je meo priliko viditi vse one grдостije, štere so manikhejci delali, pa štere je v Kārthago váraši samo sumleo, da so manikhejci ne bili zadosta previdni proti Augustini; ne so znali, či on že ne drži ž njimi.

To odórno, grehšno življenje je bio on sád, šteroga je tá kriva vera prinášala, štero je Augustin doséga máo za právo držao, vu šteroj je pravico iskao. Zdaj je spoznao, kak jáko se vkáno, i záto se nakani v srci, ka več niti čūti si ne dá od té krive vere. Ali kam se obrné zdaj? To že zná, to je spoznao, ka vera manikhejcov práva vera Křistuša ne more biti. Tak se vidilo, ka drūge poti ne ga zdaj za njega, kak se povrnoti nazáj v náročé sv. materécérkvi. Či bi to Augustin zdaj včasi včino, kelko bi skrajšao svojo križno pot. Ali pravičnost boža je nači želela, on je dokonca mogao stlačiti to križno pot, naj tak sebé za vrednoga včini na on stáliš, šteroga je njemi Bog odrédo. Pehár je mogao vōspiti do dna.

K tomi so se pridružile ešče drūge zvūnešnje nevole, štere je Augustin v Rimi mogao prestati i štere so njegovo dūšo ešče bole spotrle. Neimre v Rimi je nevarno obetežao, iz šteroga betega je on sam ne mislo, kabi gda gorstano. Nadale šola, štero je on gordžao i v šteroj je včio, je tūdi ne prinášala takši sád, kakšega bi on rad vido. To vse je jáko dolpobilo njegovo dūšo ino povekšávalo samo njegovo notrešnje bolečino. Ali g. Bog je neskončano smileni, ki neščé smrti grešnika, nego naj se povrné i živé. Ne je šteo tūdi smrti Augustinove, liki čakao je, dokeč se povrné nazáj k Njemi.

Svéte Monike oči so tam verüstüvale ober betežnoga svojega siná, či ravno ka je daleč od njega bila. Telo njegovo je pomali nazáj dobilo svojo moč on je rešeni bio od nágle smrti. Augustin si sam začno premišlávati ino iskati zrok, zakaj je Bog njega rešo smrti i štera je bila tá roka, ka je nazáj držála božo srditost od njega?

Očivestno právi, ka to li samo svojoj materi, sv. Moniki, má zahváliti:

— »Moja mati ne znála, či sam tak nevarno betežen bio, liki záto je ona molila za mené; nigdár nemo-reu povedati, kak goréče je lübila mené moja mati«. (Conf. I. V.)

I vu drügom mesti si pá etak zdihávle: Pa zakoj volo bi bila ona gosta i goréča molitev, štero je vsaki dén v nébo pošilála pred Tebé, Gospodne! Kak? Ti, o Bog neskončane milosti, pa bi ti mogao zavrčti pokorno i ponizno srcé edne dovíce, štera je v tak obilnoj meri delila sirmákon miloščino, štera je v tak velkom poštenjej držála tvoje svéce ino vsakši dén se vdeležila tvoje nájsveteše daritve . . . Bi moglo zavrčti edne dovíce skuzé, s šterimi je ne zláto i srebro prosila od Tebé, nego düšo svojega siná: brez vse pomoči bi njo od sébe odpüsto? Ne, Gospodne, Ti si poslüno njo, ino si dale zvršávao svoje delo na moje odrešenjé.

(Dale.)

Čüdovitno spreobrnenje.

Velko pozornost je zbüdo leta 1847 v Parizi Kohen Herman, umetnik glasbe. Bió je židoske vere. Eden vojvoda ga je povabo, naj bi na majnikovoj pobožnosti vodo pevce. Že večkrát je bio nazoči pri katoličanskoj

božoj službi, samo ka je to nej melo nanjega nikšega vpliva, nikšega zanimanja. Zdaj je pa blagoslov Oltarskoga svestva tak vplivao na njega, ka si je dol poklekno. Od toga časa je nej meo več pokoja. Dostokrat je prišeo v cerkev k večernicam, pa je pomali začno hoditi tüdi k meši. Tak se njemi je čülo, kak či bi ga Oltarsko svestvo vleklo k sebi, pa se je nej mogeo od njega ločiti. V notranjosti se njemi je večkrat oglasilo nekaj, ka njemi je pravilo: Katoličanec moreš postanoti. Ešče tistoga leta, augusta 28. se je dao okrstiti. K Gospodnovomi stoli ga je vlekla takša moč, šteroj je nej mogeo proti stati. Nekelko mesecov sledkar je v cerkvi karmelitank bio ves v molitev vtopljeni pred Oltarskim svestvom.

Njegova düša se je zevsema zjedinila z Jezušom. Tam je klečao pa molo tak dugo, ka ga je pobiraš prišeo opominat, naj ide z cerkvi. Vnoči so najmre samo ženske ostale v cerkvi pa molile najsvetejše Svestvo. On je težko odhajao, pa se je odločo, ka osnove društvo možkov, ki do hodili molit Oltarsko svestvo. Leta 1848 so že kotrige toga društva klečale pred Oltarskim svestvom pa molile. To društvo molbe Oltarskoga svestva se je potom razširilo po celom Francoskom, on je pa stopo v red karmelitancov. Njegova mati je večkrat skušala, ka bi ga spravila nazaj v židostvo, samo ka je bilo zaman. V kratkom časi je postao dühovnik, pa je že v svojoj prvoj predgi opominao poslūšavce, naj se gosto prečiščavlejo. Zatem je bos hodo po krajini pa je povsedi z velkov gorečnostjov predgao od Oltarskoga svestva. Njegova sestra, gda ga je ednok vidla, s kakšov pobožnostjov je neseo najsvetejše svestvo na Telovo pod nebov, se je tüdi sama spreobrnola pa je postala katoličanka.

„Örökimádás.“ 1914.

Asiška sv. Klara.

Sveta Klara je v svojem srci veliko pobožnost gojila do Navsvetejšega oltarskoga Svestva. Prigodilo se je ednok, ka so divji saraceni napadli mesto Assiz, kje je njeni samostan bio. Že so po lestvicah plezili gor na mestno steno, k šteroj je i njeni samostan prizidani bio. Nüne so vse pobite i tužne bile. Javkale i jokale so. Klara je pa bila té čas ravno betežna. Z pomočjov svojih redovnih sestér ide v kapelico, vzeme posodo, v šteroj se je Najsvetejse oltársko Svestvo gorshránilo, i ide k mestnim vratam pa tam goreče prosí Jezuša, naj jih ne da v roke poganov. Na to srčno molitev se čüje glas „Jaz bom vas vsikdár brano“. I glejte, saraceni se prestrahšijo i se podájo v beg, spokáplejo dol z lestvic i mesto je rešeno. Augusta 12-ga je god svete Klare. Ona je bila ta prva med ženskami, štere so stopila v red sv. Franciška. Nüne njenoga reda se zovéjo : Klarisse.

Tužna Francuska.

Grozno je, ka so počinjali francuski divjacje, gda so redovnike, redovniške možke pa ženske družbe stirali vō z svoje države. Z tem početjōm so oropali deco ravno najbolje sirmaškoga lüstva tistih dobrot, štere so njim nūdili redovnicje s tem, ka so je včili po šolaj pa izobražūvali. To zgūbo so tej neverniki nej mogoči več nadomestiti.

Zato se pa od dneva do dneva čūjejo žalostni glasi z francoskih provinc, ka bi naj pomagali redovniške družbe, naj bi té ležej nadaljavale delo krščanske kulture.

Ali što bi pa zmogeo telko pomoči, kak bi tū potrebna bila? Pa što bi meo volo Francuze v tom pomagati? Vej francuska neverna vlada oropa pa po sili vzeme ešče tiste hiže pa cerkvi, štere so se zozidale z almoštva.

Nikaj ne škodi, či Francuzje povsedi zgūbijo svoj vpliv; pa nikaj ne škodi, či tūdi zgūbijo pomali svoje kolonije, šterih so tak nej vredni, pa v šterih samo roplejo i kvarijo lüstvo.

Takša država, štera natelko zametavle pravico pa oskrunjavle svete i verske reči, je tak nej za drūgo, či kak najprvle na nikoj pride.

Zato pa zdaj že listi nanč več ne objavljajo pisem, štere prihajajo z francoskih provinc i prosijo podpore.

(Hirnōk 1914.)

Zmaga križa.

Lansko leto smo obslūžavali 1600 letnico, kak se je križ pa ž njim vred krščanstvo odslobodilo poganskoga

jarma. Pri toj priliki so prišli veseli glasi z južne Amerike, gde začajo postavlati križ nazaj na vsa tista mesta, odkod so ga pred par desetletji odpravili.

Minolo je kakših 20 let, kak so v Braziliji gda so odločili cerkev od države, odpravili vsa verska znamenja z javnih zidin.

Katoličanci so se tomi jako protivili, pa so zahtevali predevsem, naj se razpetje, to najpoglavitnejše znamenje spravi nazaj v sodne dvorane. Dozdaj se njim je že posrečilo v mesti Pará vse ovire premagati pa so križ spravili nazaj na njegovo staro častno mesto. S tem je včinjeni začetek. Ravno takši uspeh so dosegli tudi stanovnicje mesta Sv. Pavla.

Leta 1912. se je osnovalo zastopstvo pod stotnikom Marcelinom de Karolom v té namen, ka bi med lüstvom napravilo gibanje, naj se zavrženi križ spravi nazaj na svoje mesto, štero se njega dostaja. Gda so sodnijske oblasti to vidile, so že več nej mogle proti stati vnoгим prošnjam, štere so od dneva do dneva prihajale, pa so zato radovolno sprijale zahtevo zastopstva, i ešče so dovolile, naj se vrši to z velkov slovesnostjov.

Tak se je zgodilo, ka so leta 1912. sept. 22. dneva v mesti Sv. Pavla pripravili veliko slovesnost. Prišlo je vküp več dvajseti jezer lüdi, navekše možki. Odvečara ob pol treh je šlo častno zastopstvo v hižo bogaboječe družine Leitove, naj bi tamodnot prineslo staro častljivo razpetje. Dr. Dias de Silva, mestni žüpan, je vzeo v roke z najvejšov spoštlostjov razpetje, je je prle ponüdo vnoгим gospodom i gospam, ka so je küšüvali, zatem je je pa prineso z hiže pred lüstvo, štero ga je tam čakalo. Gda je vnožina zaglednola sveto znamenje, razpetje, so možki spojemali kranščake z glav pa so vsi v eden glas kričali: »Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!»

Nato je dao žüpan razpetje Dias Oskari, ki je bio tajnik zastopstva, naj je on nese v preseciji po mesti.

Ta presecija je pomenila velko zmago našega Zveličitela. Lüdem so se po poti, kot je presecija šla, zaskezile oči od samoga veselja pa so dol poklekali pred razpetjom, vojacje so njemi skazivali čast kak vojvodom, v presecji je igralo 12 band najlepše pesmi pa viže, z z oken so pa metali cvetlice na podobo razpetoga Kristuša. Včasi za razpetjom so nesli narodno zastavo, k šteroj so se med potjov pridružile zastave večih družtev, naj s tem pokažejo svojo velko vdanost do Zveličitela.

Na vulici Baraš de Itapeninga je edna velka gospa z velkim glasom trikrat pozdravila razpetje z rečmi: »Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!« Nato je vnožina lüstva od velkoga veselja z rokami vküp pokala pa ponavlala té lepe reči.

Navdüşenost je pa dosegnola svoj vrhunec pred zidinov sodnije, gde so presecijo čakali dühovniki pa posvetni gospodje.

Ğda so oblastnicje v posvetovalno dvorano stopili, je predsednik sodnije Melo Adolf otvoró slovesno spravišče, na šterom je častno predsedništvo sprijao sám pravosodni minister dr. Primitivo Sete. Zatem je vseučeliški profesor Štefan Almeida med slovesnim govorom dao prek razpetjé predsedniki sodnije Nato so vsi, ki so bili nazoči, od veselja pokali z rokami pa kričali »živijo«, pokeč je nej predsednik Melo stopo na govorniški oder. Zdaj je naednok vse tiho postalo, predsednik je pa začao etak govoriti:

»Ğda sam zvedo za vaš namen, ka podobo razpetoga Zveličitela páli nazaj ščete spraviti v sodno dvorano, sam si včasi mislo, ka proti tomi ne smem stanoti, či to v resnici žele večina lüdi. Da se je pa glas večine tak lepo pokazao, zato si kak predsednik sodnije držim za dužnost, naj sprejmem té dragi dar, šteroga mi prekdate, pa naj poskrbim. ka se postavi na ono mesto, štero se ga dostaja.

»Čütenja pa, štera nam sijajo z obličja toga vse lübezni vrednoga Nazarenca, naj prehodijo vse tiste gospode, ki so pozvani, ka sodijo nad svojimi bližnjimi. Jaz sam toga prepričanja, ka podoba Jezušova ne more žaliti nikomi vere, verskik nazorov.

»Naj ga časti štokoli kak Boga, ali pa naj ga gléda kak človeka, to edno je istina: njegove navuke od lübeznosti, od sebézatajüvanja, od smilenja, od odpüšćanja pa od pravićnosti nišće ne zavrže, či je samo nej zgübo povsem zapopadek dobroga. Pa ki križa nikak ovaći ne more pošćivati, naj gleda konći tak na njega, kak na podobo nedužnoga, šteroga je eden bojzlivivi, pa od srdov lüstva zmešani sodnik na smrt obsodo«.

Gda je spregovoro té reći, je vzeo razpetje pa je je med velikim veseljom nazoćih položo na okinćeno mesto. Lüdstvo, štero je že vöni ne potrplivo čakalo, z velikim veseljom šlo v sodno dvorano, naj tam pred razpetjom skaže svojo vdanost, štero čüti proti svojemi Zveličiteli.

Vsa slovesnost se je dokonćala v najlepšem redi, brezi vsake neprijetnosti.

Nazadnje je šće vredno zapomliti tüdi to, ka so se tej veseli dogodki v Ameriki vršili ravno te, gda se sveti Oća dali odlok, naj se obslüzavle 1600 letnica, kak se je križ pa ž njim vred kršćanstvo odslobodilo poganškoga jarma. Na té naćin je postala brazilijska slovesnost za zgled celomi sveti, zato ka je pokazala, v kakšem dühi bi se mogla obhajati ta znamenita letnica.

Naj bo to leto darüvano Bogi za spravo za vsa tista sramotna preganjanja, z šterimi so ti kruti türki več sto let tak grozno preganjali kršćenike, pa naj bo to leto — tüdi proti voli skrivnih nasprotnikov križa — obnovljenje one lepe zmage nad polmesećnim poganom, ki si je telko stolet z najvećšov moćjov prizadevao, ka bi na nikoj spravo kršćansko omiko, kršćánske države, pa ki je naš sirmaški narod tak grozno preganjao. *(Hirnök.)*

LIST ZA DECO.

Pridi v srce moje, läbi Jezuš.

Mala Gejtika je šla domo z šole pa je jako bila zamišlena. Na njenom črstvom lici se je vidla razburkanost, v glavi so njoj pa rojile misli, kak rojijo v zimskom vremeni po zraki mále snežinke, gda podpihne veter. Ka je pa napravilo maloj deklički telko skrbi, ka je postala tak jako zamišlena ?

Oh, nekaj lepoga se je zgodilo v šoli! Gospon kaplan so oznanili, ka se na drügi den začne pripravlanje k prvomi svetomi prečiščavanji; zato so pa opomenoli vse tiste, ki do vredni se vdeležiti té velke milosti, naj napravijo v svojem srci prijetno stanüvališče dragomi Jezuš. Opomenoli so je, naj preiskavlejo svojo düšnovest, naj poiščejo te vékše hibe, prilüblene strasti, pa naj je z srcá iztrebijo! Naj očistijo srce greha, pa naj zasadijo v njé jakosti! Má na to priliko vsaki, samo jo more porabiti.

V takše očiščeno pa jakostno srce pride z veseljom Jezuš pa prinese s sebov svoje nebeske dáre.

To si je premišlavalala mala Gejtika, pa je že po poti začnola preiskavati, štero so njene vékše hibe pa prilüblene strasti. Nej njoj je trbelo dugo iskati, ka je je najšla. Bila je najmre precej trdokorna, pa je skoro nej mino den, ka se starišom na veliko žalost ne bi svadila z svojim malim bratom, tak ka je svaja pa kreganje na dnevnom redi bilo pri njima. Zvün toga je pa mela tüdi to lastnost, ka je rada materi kaj potegnoli; pa či so jo mati zavolo toga tüdi večkrat pokaznüvali, je zato li nikaj nej melo mira pred njov nej v künji, nej v kleti, pa nej v kamrici. Mati so se zatoga volo vsaki den skuzili nad njov. Zato si je pa zdaj premišlavalala, ka se more pobolšati, zato ka Jezuš v takše srce nebi šo z veseljom.

Po kratkom premišlavanji se je močno odločila, ka se pobolša, samo z materjov bi šče rada gučala pa jih prosila, ka bi njoj na pomoč bili. Liki drugi od toga ne sme znati nišče!

Gda je domo prišla, je mater v kühnji najšla pa so jo včasi pitali, ka se je včila v šoli, pa či so gospon kaplan bili zadovolni ž njov. Ğejtika je nato povedala, ka so pravili gospon kaplan, pa je malo pokesnič i sramežljivo dodjala, ka bi do prvoga svetoga prečiščavanja rada brezi sladkora jela kavo. To pa zato, ka bi tak prihranjeni sladkor odnesla staroj siroti Dori, štera se je odzvüna vesi držala. Pa odpovedala bi se tüdi rada, ka po nedelaj pogač nebi jela, ka bi te na den prvoga prečiščavanja ves prihranjeni sladkor pa edno celo pogačo nesla Dóri. Zvün toga pa proti svojemi brati tüdi ne žele biti več tak prepirliva, nego šče v méri živeti ž njim.

Mater so pobile skuze od veselja, gda je to čüla od svoje dekličke, pa njoj je z drage vole rada dovolila, ka je želela, samo opominala jo je, naj prosi od Boga potrebne milosti, zato ka smo brezi bože pomoči nej mogoči včiniti nikaj dobra.

Ğejtika je zdaj začnola zvesto spunjavati svoje oblübe. Sprva njoj je šlo malo pretežko, sladkor vkraj devati pa piti bridko kavo. Z božov pomočjov se je pa zato premagala, pa je čiduže več sladkora bilo v škatuli, štero so njoj mati dali, ka bi v njega devala sladkor. Za te sladkor je pa zvedo Ğejtikin brat Drago pa njoj ga je pomali začno krásti. Gda je ravno zadnji žaloš vzeo, ga je Ğejtika zadobišala, pa so jo obleteli velki čemerje. Zgrabila je brata pa je že zdignola roko, ka bi ga vdarila, gda njoj je naednok na pamet prišlo, ka je obečala Jezuš. Nato je roko nazaj dopüstila pa je pri miri nehala svojega brata, samo v očeh se njoj zasvetijo skuze, pa etak pravi svojemi brati: »Drago, vej si

ti nej mene okrao, nego si okrao Jezuša! Jaz sam tisti sladkor hranila za siroto staro Doro, pa ka človek sir-makom dá, tisto dá Bogi na posodo!« Te nenavadno sladke pa krotke reči, štere je spregovorila sestra, so genole njenoga brata, pa se njemi je zbüdila dušnavest. Gda se je Gejtika zatem znova hapila sladkor vküp-devati v šlatulo, se je nej mogla načüdovati, kak hitro je raseo kúp. Ona je najmre nej vzela v pamet, či je njeni brat tüdi noso sladkor v tisto škatulo. To je včino skrma, pa zato, ka ga je dušnavest na to nadigavala.

Tak je pomali prišeo blaženi den prvoga svetoga prečiščavanja. Eden den prle je Gejtika naprej vzela sladkor, šteroga je precej velki kúp bio, mati so pa spekli edno velko pogačo, pa je te nesla oboje siroti Dori, štera se njoj je lepo zahvalila pa je z skuznatimi očmi prosila boži blagoslov toj deklički, štera ma tak plemenito srce. Gejtika je zdaj sprevidila prvič v svojem življenji, ka je dosta veselejše dár dati, nego pa dar dobiti, pa je z veselim obrazom šla domo. — Zatem je postala ž nje vrle deklina, zato ka se je navčila, kak more sebe premagati. Svoja slaba nagnjenja je srečno vkrotila pa nazadnje zevsema pregnala.

Po takšem pobolšanji je deklička v resnici lejko zvala Zveličara v svoje srce: „Pridi v moje srce, lübi Jezuš, pripravila sam ti v njem prijetno stanüvališče!“

(Hirnök 1914.)

POVRNJENI BRAT.

(Istinska zgodba.)

I.

Na kraji mesta Nev-Jorka v ednoj sirmaškoj podstrešnoj sobici je sedela edna starovična ženska. Pri

celo slabom posveti je čtela knigo, štero njoj je poslao sin, ki je bio dūhovnik. Čási-časi je poglednola na steno na vōro, štere kazalec se je hitro premikavao dale, tak ka je za kratek čas kazao polnoči.

— Bog dragi, — je zdejnola ženska, gda je vidla, kak kesno že je — ka si misli moj lagoji sin Ivan. Že je polnoči, pa ga šče izdaj nega domo. Zaistino je páli z svojimi prijatli v šteroj krčmi, pa se nikaj ne briga za svojo mater-dovico, štera ga doma žalostno čaka. Razsipavle pá peneze, štere si je celi tјeden zaslūžo, pa njemi jaz niti na miseo ne pridem. Kak dugo bo to trpelo? Pa kakši bo konec tomi lejkomišlenomi življenji? Ali samo mi naj pride domo! Vej je Francovo pismo ravno dobrega hipa prišlo.

Zatem se je znova hapila čteti z lepe molitvene knige, štero njoj je ravno tisti den prineso pismonosec. Kakštēč je bila trūdna, si je ne léгла spat, nej samo zato, ka bi počakala domo Ivana, nego bole zato nej, ka bi do konca prečtela knigo.

Jako jo je zanimala. Bila je pobožna pa bogaboječa ženska, i kniga, v šteroj so bili tak lepi navuki, je jako velki vpliv mela na njo.

— Jezušovo najsveteše Srce pa velka oblūba, — to je bilo ime ali naslov poglavji, štero je ravno čtela. Z zanimivanjom je čtela dvogovor, šteri se je vršo med Margetov Alakokve pa med Jezušom, šteri se njoj je prikazao. Potegnola se je bliže k slabomi posveti pa si je zmenola oči, ka bi bole vidla čteti. Čtela je s pazlivostjov, zato ka jo je cela zgodba jako presenetila, najraj je pa šče čtela oblūbe, štere je včino Jezuš tistim, ki njegovo presveto Srce verno pa pobožno častijo.

Ešče napol glasno je ponavlala te oblūbe, štere oblūbe so njo najbolje zanimale zavolo žalostnoga stáliša, v šterom se je nahajala.

— V družino prinesem mirovčino — je šepetala.

— O, dragi Jezuš, to bi trebelo meni — je dostavila. Mirovčino! Zato ka njeni sin Ivan s svojim pijančüvanjom pa z svojim kreganjom vsigdar kali mér pri hiži.

Kama inaçi sam jaz želela preživeti svoja zadnja leta na zemli, — si je premišlavalala dale. Po ranoj smrti svojega moža sam delala, se trüdila vnoçi pa vudne, dostakrat sam bole delala, kak sam moçi mela, naj bi samo pripravila vsa potrebna, pa bi z svojiva šinü zgojila poštene lüdi. Poleg düšnevesti sam vsigdar zvesto spunjavalala svoje materinske dužnosti, naj bi ednokrat, gda me večni Sodec na račun pozove, njemi zamogla povedati, ka sam kak mati dobro dopunila svoje pozvanje.

Pa ka se je zgodilo? Sin Franc je sledo svojemi pozvanji pa je stopo v Jezošovo Drüžbo. Ne bo dugo, ka ga posvetijo za dühovnika. Srečna sam, ka sam mogla ednoga sinü darüvati Bogi za slugo. V to moje veselje pa vlevle bridke kaplice moj mlajši sin Ivan, z šteroga nanč pošteni človek ne bo, nej pa dober kršćenik. On ráj poslüša na svoje lagoonje prijatele, nego pa opomine svoje matere i brata.

— Ó, pa kak inaçi sam jaz mislila, ka se zgodi to vse. Mislila sam, ka si kak skrben delavec poskrbi za lepo bodočnost, si spravi, ka de meo svoj dom, gde bi tüdi jaz preživela zadnja leta v miri i pokoji. Pa kak inaçi se je vse zgodilo!

Zbrisala si je skuznate oçi pa je z žalostjov nadaljavala pogovor sama z sebov:

— Nego ti znaš, Gospodne Bože, ka sam ne jaz kriva, či je moj sin Ivan postao neveren pa zapravliivi. Včinila sam vse, ka sam mogla, ka bi ga obdržala na dobroj poti. Življenje ga je pa zapelalo z te poti, pa zdaj nemam več mira, nej veselja. Skrben delavec je, dosta zaslüži, samo ka vse zapravi. Pijančüje, cerkvi se ogible, na molitev nanč ne misli, pa či domo pride, zavrača

moje opomine s preklinjanjom pa z kreganjom. O, da bi nam dalo, drago Srce Jezušovo, družinski mir!

Zatem je čtela dale:

— V trpljenji je tolažim, sam njim stanovitno pribežališče v življenji, najbolje pa šče na smrtnoj vōri; grešnicje najdejo vretino smilenosti v mojem srci pa nezmerno morje dobrot, mlačne dūše pa postanejo po-božne...

— Presveto Srce Jezušovo, jaz bom te lūbila, bom te častila, — samo ne odtegni svoje milošče od mene pa od mojega sinū Ivana, — je zdihavala ženska. — Pa da si obečo, ka blagosloviš hiže, v šterih bo se podoba tvojega presvetoga Srca častila, zato jaz spravim v svojo hižičko podobo Jezušovoga Srca pa bom pred njov molila za svojega nevernoga i lagoonoga sinū, — častila bom te od dneva do dneva vsigdar.

— Kak dobro je, ka mi je Franc, komi sam v zadnjem pismi potožila svoj žalosten stališ, poslaol to lepo knigo, naj si ž nje tolažbo pa vūpanje zajimlem, — je pravila pa se je zdignola z stolca, na šterom je sedela. — Zdaj pa že ne bom več čakala Ivana. Naj pride, gdašteč pride. Samo molila bom za njega k presvetomi Srci Jezušovomi vsaki den...

Na stol je položila nekšo hrano za Ivana, či odkod pride. Svoje materinske lūbeznosti je nej znala odtegnoti niti od svojega lagoonoga sinū ne. Zatem si je poslala posteo pa se je ravno hapila moliti večerašnje molitev, gda so se li začūli žmetni stopaji po stubaj, pa nej dugo potom je stopo v sobico Ivan.

Lica je meo rdeča, oči so se njemi svetile od zavžite pijače, pa se njemi je jezik žmetno obračao, gda se je poklanjao.

Ravno je edna vōra bila.

Mati ga je nikaj nej kārala. Samo si je pokleknola pa je molila naglas z nove molitvene knige:

Blaženi Peter Canisius.

Proti Luther Martina krivoj veri je Bog obüdo blaženoga Petra. Te je z svojimi navuki, posebno z svojim katekizmom jezere no jezere pripelao nazaj v krilo katoličanske matere cërkvï. Ravno na Nemškôm je največ düš rešo. Po njegovom vodstvi se je pët deklin iz naše kraleske hiše odpovedalo sveti. Stopile so v samostan v Hall-i na Tirolskom i mrle vse v dühi svëtosti. Iména njih so : Magdalena, Margeta, Jelena, Eleonora i Christina. Mesto posvetne dïke, kak slika kaže, ráj lelije nosijo v rokah i cerkvene reči, kaj vse pomeni njihovo deviško, bogolüбно življenje. Bl. Peter je bio kotriga jezuitokoga réda. Sveti se njegov den 27-ga aprila.

— Gospod pa Zveličitel, Jezuš Kristuš! Ne prosim samo za svoje srce blagoslova, šteri se izlevle s tvojega presvetoga Srca, liki te prosim tudi za zveličanje grešne duše mojega sinu Ivana, šteroga si s predragov svojov krvjov odküpo. O, Gospodne Bože, dáj, ka té moj lagoji sin tudi pride za kratek čas k tvojemi presvetomi Srci, k toj vretini i morji neskončne lübezni, pa naj se v njem z vseh grehov očisti, tebe pa naj zdaj i vsigdar lübi...

— Mati, ka pa to pomeni? — je pitao zdaj Ivan, ki je pri stoli sedo pa se je ravno hapo jesti; gde je pa začüo svoje ime, je začao poslüšati materine reči. Nazadnje je nej mogeo strpeti, ka je ne bi pitao, ka to pomeni.

— Za tebe molim, sin moj, — je odgovorila mati pa je stanola. — Za tebe molim pa bom molila vsaki den, pokeč se ne pologšaš pa ne postaneš nazaj dober krščenik. Včinim to vsaki den, tak ka boš čüo na svoja vüha, naj sprevidiš z toga, ka se tudi za tvojo nemrtelno dušo skrbim.

— Gda bo že ednok konec toj pobožnosti? — jo je pitao zdaj Ivan.

— Nigdar, dragi moj sin...

— No, te bom pa meo kaj poslüšati! — je pravo zdaj čemerno mladi človek. — Ráj nanč ne bom domo hodo.

— Nigdar ne bo konca pobožnosti k presvetomi Jezošovomi Srci! — je nadaljevala zdaj mati, pa je ne poslüšala, ka njeni sin guči. — Najprle bom zato molila, ka bi se pobolšao, patom pa zato, ka bi tudi dober ostao.

— Na dobroj poti sam jaz, — je pravo Ivan. — Delam pa živem...

— Nego za dušo se nikaj ne skrbiš, ga je karala mati. — Ne živeš tak, kak se spodobi krščeniki. Boga ne moliš, v cerkev ne hodiš...

— To naj činijo popevje...

— Pa pošteni ljudje, ki znajo, ka so dužni Bogi.

— Na že mi páli začate predgati! — je pravo na to Ivan.

— Ne, sin moj. Predgati jaz ne vem. Jaz te samo opominam, zato ka je to materinska dužnost. Predgo de ti držao tvoj brat Franc, ki ti je eto pismo poslao.

— Dnes nemam vole poslušati njegovih maziljenih reči, — je odgovoro Ivan pa je pismo vrgeo na stol i si je čemereren legeo dol.

Ešče je spao, gda je mati odišla k svetoj meši, zato ka je ravno nedela bila. Gda je domo prišla, je na steno obesila podobo Srca Jezušovoga, štero je kúpila, pa je začala pripravlati obed.

Poldne je zbūdila globoko spavajočega Ivana, pa ga je zvala k obedi.

Komaj si je Ivan seo k stolovi, je mati pokleknola pred podobo Jezušovoga Srca pa je naglas začala moliti za njega.

Ivan se je začao gnjezditi na svojem mesti, pa se je počüto jako neprijetno. V svojih čemeraj je začno čteti bratovo pismo, štero njemi je mati poleg tanjera nalékla. Gda je prečteo par vrstic, je je z čemerami vrgeo kstrani, se je zaničljivo nasmejao pa pravo:

— Zročeni sam v obrambo presvetoga Jezušovoga Srca! Ka je páli to?

— To je skrb materinske pa bratovske lübezni, — je odgovorila mati. — Ta kniga, štero sam včera j dobila od Franca, vsebüje tiste oblübe, štere je Jezuš včino tistim, ki njegovo presveto Srce častijo.

— To je pa kaj vredno! — se je nasmejao Ivan. — Naj si samo ztem kráti čas.

Nato je odišeo z čemerami.

Mater je to razžalostilo, samo ka je mela vüpanje v Jezušovih oblüba j. Verno je molila k presvetomi Srci Jezušovomi, naj bi se njeni lagoji sin pobolšao.

Sin se je pa ne pobolšao.

Tak se je vidlo, kak či bi bile zaman materine prošnje.

Čiduže se je bole potaplao, pa je nadaljavao svoje božno zivljenje.

Eden den je stem stopo pred mater, ka njoj je povedao, ka jo povrže pa de šo po sveti srečo kušat. Glas je ravno zišeo, ka so odkrili velka zlata pola. To ga je šče tembole vabilo.

Mati ga je zaman stavlala. Zezavala se je na svojo starost i onemoglost, da je pa bilo zaman.

— Več vas pomore Srce Jezušovo! — je pravo zdaj zaničljivo materi njeni pokvarjeni si. Samo ka gda je vido, ka je mati na te bogoskrunske reči vküp spád-nola, se hapila jokati, te se je obüdilo v njem tisto malo čütenje, štero je šče bilo v njem, pa je dostavo tolažljivo:

— No, pa jaz vam tüdi pošlem z svojega zaslůžka kaj na pomoč.

Zatem je odišeo.

Minoli so tjedni, meseci, pa je ne bilo od njega nikšega glasa. Tak je tüdi nikaj nej prišlo materi na pomoč ž njegovoga zaslůžka, kak njoj je te obečo.

Mati-dovica je pa mogla z stradanjom preživeti svoje stare dneve. Pa je zato nej spadnola v dvojnost. Mela je stanovitno vero. Delala je, pa molila.

Molila je tüdi za svojega sinü, ki se je odtepo daleč po sveti, pa od šteroga je nej znala, ali je živ, ali pa mrtev.

II.

Leta 1896. je eden jezuitski zavod poleg Nev-Jorka obiskala edna delavka.

— Hitro naj ide z menov eden spovednik, zato ka je betežnik na smrtnoj posteli, — je pravila vratari.

Vratar je pa samo Giordani Franca pátra najšeo v hiži. Ovi so vsi nindri vóni bili. Tomi je zato povedao, ka žele delavka.

Pater Franc je včasi krédi bio, pa je šo.

— Što je betežnik? — je zvedavao med potjov.

— Eden delavec.

— Vaš mož, brat, ali kakši drügi rod?

— Niedno nej. Delavec je, ki pri meni stanjüje. Mi ga samo tak zovemo: zamazani medved, — je odgovorila ženska, pa da je vidla, ka pater z čüdivanjom gleda na njo, je dale pripovedavala:

— Njegovoga pravoga imena ne vem jaz, pa znam drügi tüdi nišče nej tü pri nas. Pred par tjedni je prišeo sem pa je proso slüžbo. Da je močen, krepki človek, zato je dobo včasi delo; pogodili so ga na dneve pa so njemi dali precej žmetno delo. Vsigdar je pa bio zamazani, nesnažen, na sebe je nikaj nej dao, či njemi je pa što kaj pravo, je muvo, mrčao pa kuno. Zato so ga pa zvali za zamazanoga medveda. Jaz sam ga vzela na stanje, zato ka gda je sem prišeo, je šče meo nikše peneze, pa mi je najemnino na tri mesece naprej dol plačao. Vej mi je od tistoga časa že večkrat žao, zakaj sam ga vzela v svoje stanüvanje, zato ka je pijanec pa vseli pijan pride domo. Takšega hipa pa smrdi ž njega žganica, guči grde, božne reči, pa preklinja. Že bi ga večkrat odposlala, samo ka sam sirota, sam tiste peneze, ka mi je naprej plačao, porabila, pa njemi jih ne morem nazaj dati, zato se pa morem ž njim nevolivati pa trpeti. Že je bio šče samo eden tjeden z tistih treh mesecov, kak sam ga vzela na stanüvanje, pa sam se veselila, ka njemi zdaj lejko gorpovem pa se oslobodim njegovih božnih gučov, pa grdoga preklinjanja. Zdaj je pa na nágli zbetežao pa mi je tak na šinjeki ostao . . .

— Sirota ženska! — je spregovoro vmes pater, ki je dobro poslüšao ženskine reči.

— Hja, bormeč je to osoda siromaškoga človeka, — si je pogučala nato ženska. — Sreča, ka sam šče par grošov najšla v njegovej obleki. Z tem sam plačala vračitelja pa vrastvo. Moj trūd i najemnimo mi pa samo Bog povrne, či de njegova sveta vola.

— Zaistino vam povrne, — je odgovoro pater, — zato ka pri njem dosta valajo dobra pa smilena djanja. Pa tudi lejko računate, ka de vam betežnik zahvalen, či odzdravi. Gda de si mogoče pali služiti, vam že plača.

— Ne ozdravi on več, častiti gospod, je pravila nato hitro delavka. — Zdravnicje tak pravijo. Pa tudi sama vidim, ka je že na kraji. Zato sam se pa paščila k vam, naj njemi konči dušo rešimo, zato ka tá more biti jako grešna, da je tak božno živo.

— Jako lepo je to za vas, draga ženska, ka se tudi za dušo drugoga, tujega kršččenika skrbite — jo je pohvalo pater.

— To je moja kršččanska dužnost — je odgovorila delavka.

— Vi zaistino dobro znate, kakše dužnosti mate proti svojemi bližnjemi.

— Nej sam samo katoličanka, liki živem tudi poleg vere, — je odgovorila ženska. — Zato mi je pa bilo na veliko žalost božno življenje pa grdo preklinjanje toga mojega stanovnika.

— Ka pa či je betežnik nanč nej katoličanec, — je pravo pater po kratkom mučanji.

— Katoličanec je, mi je sam pravo, zato ka sam ga pitala. Pa gda je zagledno podobo presvetoga Jezušovoga srca v mojoj hižici, je pravo, ka je njegova mati tudi mela takšo podobo, pa je pred njov mela navado moliti za njega.

— Je to istina? — je pitao pater pa je včasi dostavo: — Te se je nej pogübila toga človeka duša,

zato ka je smilenost presvetoga Jezušovoga Srca velka. Njegova sveta milošča ne zapusti tiste, ki so preporečeni v njegovo obrambo.

— Ne vem, častiti gospod, či bo tak, zato ka je betežnik ešče te preklinjao, gda sam njemi naznanila, ka bom šla po spovednika, zato ka ne morem dovoliti, ka bi tak mro, ka se z Bogom ne bi prle zmiro. Pravo mi je, naj ne zovem ta dühovnika, ka on nešče gučati ž njim, pa či pride, ga stira tamodnot. Mislim, ka de ga težko spraviti na pravo pot.

— Mejmo vüpanje! Boža milošča pa smilenost presvetoga Jezušovoga Srca delata čüde — je pripomlo nato jezuitski pater.

— Daj bár Bog dao! — je zdejnola delavka.

Kak velko je bilo njidva čüdüvanje, gda se je v sobici betežnoga delavca zgodilo vse inači, kak je delavka čakala, pa kak je to že patri naprej povedala.

Betežnik je zagledno dühovnika, je nej preklinjao, pa ga niti nej odposlao. Proti njemi je vtegnro roke, pa nej zato, ka bi njemi dveri pokazao, liki zato, ka bi ga k sebi zvao.

— Hvala Bogi, ka ste prišli — je pravo dühovniki, gda je té stopo k posteli. — Jako bi se rad zmiro z Gospodnim Bogom!

Nato se je spovedao z skuznatimi očmi. Bio je zahvalen za dühovnikove reči, štere so ga tolažile pa na požalüvanje opominale. Pripravo se je k svetomi prečiščavanji pa je z veseljom vzeo k sebi sveto telo Jezüša Křistuša. Gda je dobo tüdi slednje mazanje, je z dühovnikom vréd molo, je kazao takšo vero pa pobožnost, kak jo majo čiste plemenite düše.

Dühovnik se je tomi čiduže bole čüdivao.

Vej ga je pa delavka nej tak popisala. Ona je čakala, ka de se protivo, de trdokoren, zdaj je pa vse kak lepo gladko pa genljivo šlo ž njim.

Ka se je tū zgodilo? — si je premišlaval dūhovnik.

Ka je oméhcilo srce tomi betežniki? Ka je je nadjignolo, ka je sprijalo miloščo božo?

To se je jako čudno vidlo, zato je pa dūhovnik ne nahao, ka ne bi pitao:

— Povej mi očivesno, drági prijateo, ali si ti nej meo navade čáši-čási kaj moliti, či ravno ka si bio neveren, pa si nej šteo poznati Boga? Povej mi, či si meo navado opravlati kakšo málo molitvico ali pa pobožno zdihavati? To vse zato pitam, ka tvojega tak hitroga spreobrnjenja nemrem zapopadnoti.

— Nej sam molo, nej! — je odgovoro betežnik. Vej ste čūli, častiti gospod, ka sam vam pravo, ka sam živo božno. Žao mi je, nego jaz sam nej molo nikaj, zato ka sam se že več let nikaj nej brigao nej za Boga pa nej za molitev. Molili so pa za mene űoja draga mati, z štere sam se jaz zavolo toga zosmejaval pa se ž njih norca delao.

— Oh, kelko i prekelko so jokali sirota! — je pravo dale betežnik po kratkom odmori. — Dosta so trpeli zavolo moje lagoonine. űda so vidli, ka ne pomaga nej lepa reč, nej joč, so me eden večer, na to se dobro spominam, preporečili v obrambo presvetomi Jezušovomi Srci. Molili so za mene z nekše nove knjige, štero njim je poslao moj brat, ki se je šolao za dūhovnika.

Častiti gospod je nato ešče bole pazlivo poslūšao betežnika, ki je etak nadaljavo svoj govor:

— Toga dogodka ne morem pozabiti, zato ka je bio nenavaden. Zvūntoga so šče kūpili mati podobo Jezošovoga Srca, pa kelkokrat sam jaz prišeo domo z dela, vseli so pred to podobo pokleknoli pa so molili za mene. Jaz nesrečen človek sam se pa smejao ž njih, pa sam se njim norca delao. Oni so pa zato li neprestano molili za mene. Pa ešče te, gda sam jih zadnjokrat vido, so mi pravili: „Dragi moj sin, te pa li neščeš tá pūstiti

toga božnoga življenja, neščeš nazaj na dobro pot priti pa se zmiriti z Bogom? Zaman te prosim? Zaman jočem? Pa ednok se že spreobrneš, moreš se spreobroti. Ka ne dosegnejo moje lepe reči pa skuze, tisto bo že dosegnola ljubézen presvetoga Jezušovoga Srca, zato ka je On oblübo, ka ne zapüsti tistih, šteri so njemi v obrambo prepороčeni. Bog pa tüdi spuni, ka je obečao. Jaz bom molila za tebe neprestano k presvetomi Srci Jezušovomi. Prek te dam pa te prepороčim njemi pa njegovoj neskončnoj lübezni pa smilenosti. Nigdar ne prehenjam prositi za tvoje spreobrnenje!“

Zdaj si je betežnik malo odejno, pa je potom dale pravo :

— Ja, to so pravili moja draga mati. Pravili so lübezlivo pa dobrovolno. Jaz sam pa bio takši hüdobaš, ka sam se ž njih smejao, pa se njim norca delao, i sam njihovo žalost pa bridkosti s tem povekšavao, ka sam jih povrgeo. Živo sam božno, razvüzdano življenje, štero mi je nazadnje podkopalo zdravje pa me je spravilo v smrtno bolezen. Ali spreobrnо sam se! Kak sem že zapomlo, sam meo ednoga brata, ki je postao dühovnik. Za právo istino je tüdi on molo za mene, pa tak jaz, častiti gostoj dvojoj duši mam zahvaliti — to je moje močno prepričanje — ka me zdaj na poskrádnjoj vöri nej zapüstila smilenost boža, pa sam se zmiro z Bogom.

(Dale.)

Za Srca Jezušovoga bratovčino: Augusta 15-ga, Septembra 4-ga, ali 6-ga, 8-ga i eden šterikoli dën meseca.

Za bratovčino Oltárskoga Svestva: Augusta 15-ga: Septembra 3-ga, 8-ga i eden šterikoli den meseca.

Za bratovčino karmelskoga škasulera: Augusta 15-ga, 16-ga, (dvoji) 27-ga, 31-ga; Septembra 2-ga pa 8-ga.

Za bratovčino živoga rožnoga venca: Augusta 15-ga, 16-ga.

K zadoblenji popolnih odpústkov je potrebno spoved, prečiščavanje opraviti i v namen matercerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Da je k zadoblenji večih popolnih odpústkov tudi obiskanje cerkve naprejspisano, (tretjeredniki majo več takših) naj po obhajili z cerkvi idoč se v njo ešče ednok povrnejo i tékrát zmolijo zapovedanih 5 očanašov i 5 zadržimarj. Najbolše je pa več zmoliti, da na dën zavolo večih bratovčin več popolnih odpústkov zamore človek dobiti. Edno čislo bi za vse zadostovalo. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjedon hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpústke na te dnéve spadajoče. (Ac. S. S. XXXIX. 62. 1906. febr. 14.)

Na znánje.

Cena Marijinoga lista je za domače 2 K., za amerikance tri.

List se more naednok naprej dolplačati. Kí je to ne mogoči véiníti, sme na pol leta 1 korono, ali na edno štrtino leta 50 filerov plačati naprej.

Vsaki naročnik, ki se toga predpisa pri pláči drži, dobi k listi brezpláčno proti konci leta kalendár leta 1915-ga.

Vsi naročniki so spisani v serafinsko lübézni družbo „i záto se za nje žive i pokojne na leto više tri jezero svéti meš slüži“. Tá družba je v Linci i oskrbláva siromaško, sirotinsko deco.

Za širitele, pisatele i drüge podpiráče se vsaki mesec zpozosed slüži edna sveta meša z vsemi verními dúšami v vicah vréd.

Peneze i vsa pisma naj se pošilajo samo na té naslov:

Klekl Jožef

vpok. plebanoš v Čerensovcih. Cserföld, Zalám.

Naročniki k listi dobijo kalendar Srca Jezušovoga, če list dolplatijo. Kalendarje se bodo koncom meseca septembra začeli razpošilati.

Vsebina.

Velikameša	225
Najponižnejše Srče Jezušovo	228
Sveta Monika	233
Čudovitno spreobrnjenje	235
Tužna Francuska	238
Zmaga križa	238
Pridi v srce moje lübi Jezuš	242
Povrnjeni sin	244
